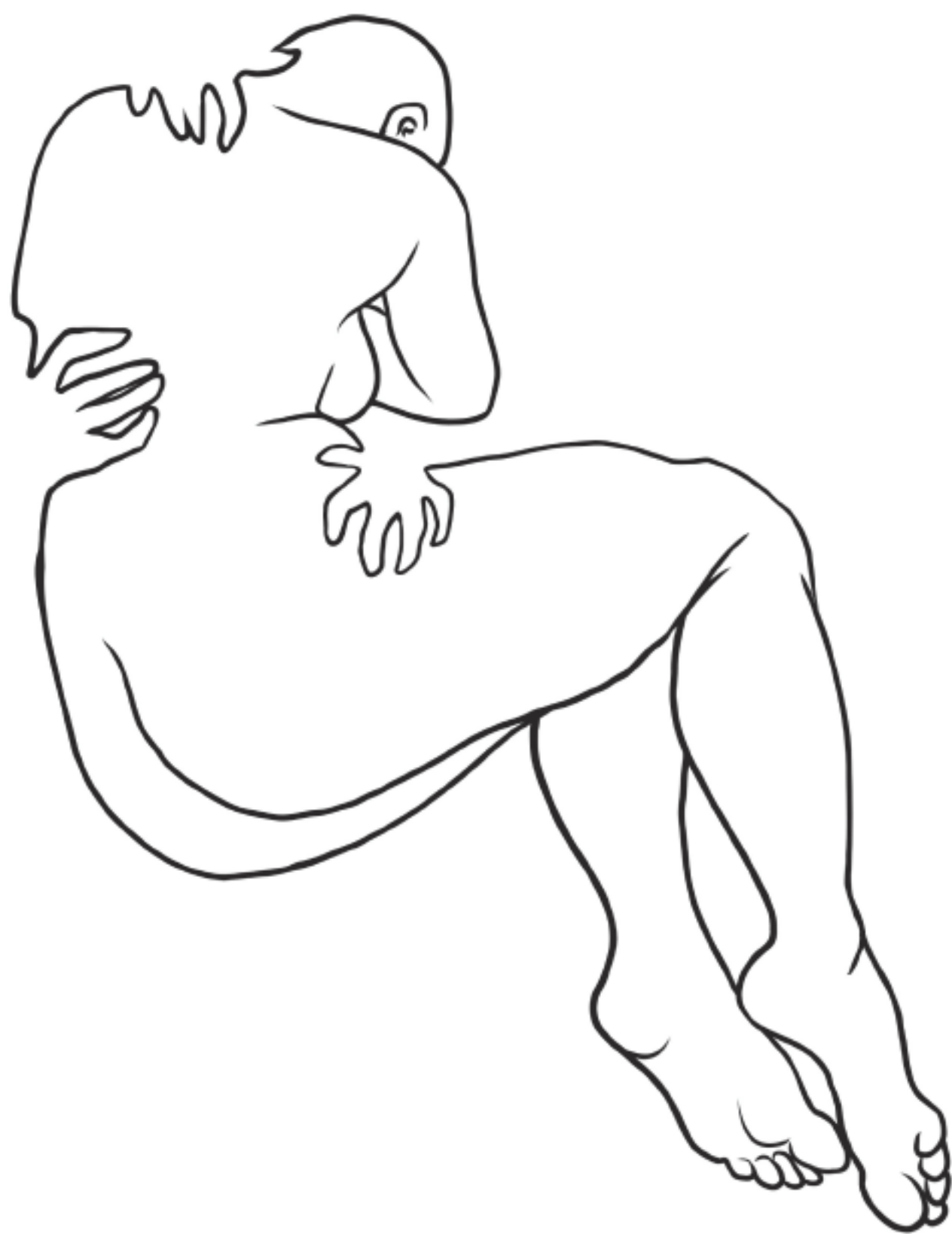

Zekerheid in morgen

Bij jou zijn is nooit te dichtbij.
Ik bouw de brug wel wanneer de afstand te groot is.
Zolang jij er dan ook overheen loopt.
Dan kunnen we samenkomen,
niet verzuipen in de stroming van wat zou kunnen komen.
We kennen de uitkomst alsof het onze enige waarheid is.
Alsof die waarheid onze toekomst verzekerd.
Maar kennen we onszelf dan nog,
als het ertoe gekomen is?
Ik hoop dat we weten wie we waren,
wie we zijn en wie we willen zijn.
Zullen we dat proberen,
die gedachten trachten te eren?

Nog niet genoeg om liefde te benoemen

Ik ben verliefd op handen.

Handen, die aan mijn lichaam vastgeplakt zitten
met zweet en een beetje hoop.

Hoop dat het meer mag zijn dan alleen dit.

Dit is namelijk een klamme kamer en
zoete lippen die smaken naar jou.

Dit is nog geen liefde, nog niet in ieder geval.

Het is kaarsvet en een wijnvlek.

Geuren die me terug naar je bed trekken en me instoppen.

Zacht katoen, met vezels die op je tedere huid liggen.

Dit is nog geen liefde. Het is enkel liefde
op de wijze dat ik verliefd ben op alles dat ik waarneem.

Nu, hoe wij hier liggen.

Ingewikkeld en uitgewisselde blikken.

Hoe ik me verstop in je lichaam,
wanneer ik samensmelt met je warmte.

Ik ben verliefd op handen.

Handen die me vasthouden.